

[Elgaard.]

af dette lands skatteydere. Endvidere en nedskæring af importen med 300 mill. kr. og en overførsel af varer fra frilisten til den bundne liste for et beløb af omkring 900 mill. kr. I modsætning til dette program opstillede venstre en række punkter, og disse punkter vil jeg gerne genkalde i ærede medlemmers erindring.

For det første at nedbringe de offentlige udgifter og fremme den private opsparing. Jeg kan tænke mig, at der, når jeg nævner dette første punkt, i et og andet æret medlems sind opstår en trang til at smile. Jeg vil derfor gerne om dette punkt sige, at det formål, som der er opstillet, er en realitet, man skulle kunne nå frem til gennem det arbejde, den nuværende høje regering er leder af. Og det, at man ikke har kunnet nå målet i løbet af den tid, regeringen har siddet, er hverken noget bevis på, at målet ikke er efterstræbelsesværdigt, eller at regeringen og regeringspartierne har forladt det.

For det andet var det målet at bringe balance mellem købeevne og forbrug. For det tredje at genoprette et stabilt dansk pengevæsen. For det fjerde at genskabe danske eksporterhvervs konkurrenceevne. For det femte at gennemføre det europæiske liberaliseringsprogram og for det sjette inden Marshallhjælpens ophør at opnå ligevægt på handelsbalancen. Disse seks mål, som venstre opstillede på det nævnte tidspunkt, er ikke alene et program, som venstre for sit vedkommende kan godtage; det er et program, som gennem rigsdagens vilje til at gennemføre det skulle kunne gøres til et samfundsprogram.

Det er sagt på møder ude i landet og i taler i det høje ting, at venstre i sit valgprogram havde givet løfter om skattenedsættelse. Dette er ikke rigtigt. Det kunne måske have ladet sig gøre at gennemføre skattenedsættelse, hvis den saneringspolitik og det genopbygningsarbejde, regeringen Knud Kristensen gennemførte i 1945—1947, ikke var blevet afbrudt af den socialdemokratiske regeringsperiode. Som den økonomiske stilling var, da valget blev udskrevet, pegede venstre på, at det ville være nødvendigt for at gennemføre det opstillede program at anvende finans- og pengepolitiske midler, og det blev understreget, at man ikke som den forrige regering ville gå afspærringens, men liberaliseringens vej. Dette er da også sket i den udstrækning, der har været politiske muligheder for det, og det er også stort set sket i samme udstrækning

som for andre landes vedkommende, der anlægger samme økonomiske politik.

Hvad er der så sket i det halvandet år? Jeg måtte forstå det ærede medlem hr. H. C. Hansens vurdering af regeringens arbejde i dette halvandet år således, at han mente, det var ringe på resultater, som det var værd at fæste sig ved. Jeg vil deroverfor sige, at Danmarks økonomi er blevet belastet gennem de større krav, vort medlemskab af Atlantpagten har medført, men på trods heraf — jeg skal villigt indrømme, at ydre forhold har været medvirkende dertil — er vi nået et godt stykke frem mod de mål, den venstre-konservative regering stillede sig.

I sidste finansår var der et overskud på henvend 300 mill. kr., og i det finansår, vi nu er gået ind i, regner den højtærede finansminister stort set med balance, og — som det fremgår af forelagte og gennemførte forslag — at det ikke vil være nødvendigt at udskrive nye skatter. Den finansielle bedring, der i øjeblikket er påkrævet for at skabe Danmark en nogenlunde betydelig valutareserve, vil man søge opnået gennem besparelser, et initiativ, vi fra venstres side hilser med tilfredshed; og når betingelserne derfor er tilstede, vil sådanne resultater også kunne opnås. Af hensyn til den fortsatte liberalisering og frigørelse af erhvervslivet er det af den største betydning, at den gunstige udvikling på betalingsbalancen fastholdes.

Ifølge den økonomiske oversigt, der er udsendt af finansdepartementets økonomisk-statistiske konsulent, vil betalingsbalancen for indeværende år slutte med balance eller måske et lille overskud. I 1951 har underskuddet været på ca. 100 mill. kr., i 1950 var det på ca. 750 mill. kr. og i 1949 på ca. 250 mill. kr. I de tre finansår fra 1949 til 1951 har Marshallhjælpen beløbet sig til ca. 1 460 mill. kr., deraf i 1951 til ca. 440 mill. kr. For indeværende år vil hjælpen antagelig gå ned til små 100 mill. kr. og derefter helt ophøre.

Vi har altså nået det punkt, hvor vi skal klare os selv. Forhåbentlig vil det lykkes.

Ved denne hjælps ophør vil jeg gerne fra denne talerstol takke ikke alene de amerikanske politiske ledere, men også de amerikanske skatteydere for den storslåede hjælp, der i disse efterkrigsår er ydet som støtte til Danmarks genopbygning. Desværre har medaillen også en bagside. En del af hjælpen er modtaget som lån, og det første afdrag forfalder den 30. januar 1956. Tilbagebetalingen skal, hvis der ikke opnås anden aftale,